स्वकीयस्य नप्त्रियः अपातनहेतून् कथमविनाशयितॄन् शु-न्ध्युवः शुद्धान् सप्तसङ्ख्याकान् अयुक्त रथे योजितवान्। स्व-युक्तिभिः स्वेन योजिताभिः शस्ताभिः सह याति प्रतिदिशं गच्छति॥

अथ द्वादशीमाह। "वहिष्ठेभिर्विहरन् यासि तन्तुम् [४]। अवव्ययन्नसितं देव वस्वः। दविध्वतो रश्मयः सूर्य्यस्य। चर्म्मे-वावाधुस्तमो अप्स्वन्तः" इति। हे देव सूर्य्य वहिष्ठेभिः अति-शयेन वहनक्षमैरश्वैर्विहरन् तत्र क्रीडन् तन्तुं रश्मिविस्तारं यासि प्राप्नोषि। किं कुर्व्वन् असितम् अन्धकारम् अवव्ययन् विनाशयन्। वस्वः वासयितारम् आच्छादकमन्धकारं दवि-ध्वतः दोधूयमानाः विनाशनसमर्थाः सूर्य्यस्य रश्मयः अप्स्वन्तः अन्तरिक्षमध्ये तमोऽन्धकारम् अबाधुः विनाशितवन्तः। अप्-शब्दोऽपि अन्तरिक्षनामसु पठितः। तमो विनाशने दृष्टान्तः, चर्म्मेव, यथा दृष्टेरावरकं पटलरूपं चर्म्म अपनयति तद्वत्। एतच्चोभयं सौर्य्ये कर्म्मणि द्रष्टव्यम्॥

अथ त्रयोदशीमाह। "पर्ज्जन्याय प्रगायत। दिवस्पुत्राय मीढुषे। स नो यवमिच्छतु" इति। हे ऋत्विजः पर्ज्जन्याय पर्ज्जन्यदेवनार्थं प्रगायत प्रकर्षेण गानं कुरुत। कीदृशाय दिवस्पुत्राय स्वर्गलोकस्य पुत्रस्थानीयाय मीढुषे सेचनसमर्थाय स च पर्ज्जन्यः नोऽस्मदर्थं यवसं तृणसस्यादिकमिच्छतु वृष्टि-द्वारेण सम्पादयतु इत्यर्थः॥

अथ चतुर्द्दशीमाह। "अच्छा वद तव सङ्गीर्भिराभिः। स्तुहि